

sandheden om den nazisme, der fra 1933 udfoldede sig syd for Danmarks grænse. Han strøg Hitler med hårene, som en udenrigsminister skal. Da den amerikanske præsident Roosevelt den 15. april 1939 opfordrede Hitlertyskland til at bekræfte sin fredsvilje ved en erklæring om, at Hitlertyskland ikke ville angribe en række nabostater, bl.a. Danmark, erklærede P. Munch højtideligt, at Danmark slet ikke følte sig truet af Tyskland, og kort efter indgik han på Danmarks vegne en ikkeangrebspagt med Tyskland.

Sådan taler og handler en udenrigsminister og diplomat, og P. Munch blev rost i Berlin for sin fredsvilje, mens redaktør Nicolai Blædel fik skriveforbud og blev sat ud i den kolde sne af tyskerne, da samme Hitlertyskland et år senere besatte det Danmark, som havde en ikkeangrebspagt med Tyskland. Sådan er det med diplomati og sandhed, med det diplomatiske sprog og det sprog, der befatter sig med, hvad der er sandhed.

Hvis jeg var udenrigsminister, eller en forhenværende sådan, ville jeg aldrig sige noget, der kunne støde nogen, for så ville jeg se stort på forskellen imellem sandhed og løgn. Men jeg tror dog, at også hr. Niels Helveg Petersen vil indrømme, at det er uheldigt, hvis den diplomatiske interesse ophæver alle andre interesser og f.eks. fører til, at en Nicolai Blædel i sit opgør med nazismen får munden lukket og man i et principielt opgør med andre former for totalitarisme, bl.a. den islamiske, får taleforbud og forvises fra den offentlige debat her i landet.

Jeg gjorde for en måneds tid siden opmærksom på, hvad det muslimske tørklæde er et symbol på. Jeg gjorde det ikke i noget diplomatisk sprog. Mit sprog blev ved den lejlighed måske særlig udiplomatisk, fordi en privat samtale med en journalist blev sat på forsiden.

Nej, det var ikke diplomati. Men det var måske sandheden. Det var måske udtryk for et principielt opgør med en lovreligiøsitet eller en totalitær trussel, som udgør en frygtelig trussel imod et Danmark og et Vesten, hvis åndelige grundlag er skabt af den kristendom, der fastholder og forsvarer friheden ved at sondre imellem Guds og kejserens rige, imellem åndeligt og verdsligt regimente.

Jeg mener, at intet er mere nødvendigt i dag end dette opgør med islamisk totalitarisme. Heri ligger jo ikke, at vi skal genere sagesløse muslimer. Der var i 1939 heller ikke grund til genere sagesløse tyskere, men der var i 1930'erne grund til at sige sandheden om nazismen, og der er i

dag grund til at sige sandheden om den totalitarisme eller den tyranniske lovreligiøsitet, som islam og islamismen udgør.

Heldigvis sker det i vid udstrækning omkring os. En Hirsi Ali, en Chahdortt Djavann, herhjemme en Lars Hedegaard og en Helle Merete Brix tager den opgave på sig, som Nicolai Blædel påtog sig i 1930'erne. Det er af afgørende betydning, at vi støtter dem. Det er for folkets og landets fremtid afgørende, at en ubehagelig sandhed bliver sagt. Men det er ikke diplomatisk, det er ikke taktisk, det er ikke uld i mund. Det støder alle pæne mennesker, måske især diplomater og forhenværende udenrigsministre.

Må jeg som en sidste bemærkning sige, at jeg dog tror, at også hr. Niels Helveg Petersen vil indrømme, at Nicolai Blædels betydning var mindst lige så stor som P. Munchs.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup. Så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil starte med at sige, at selv om jeg – måske mere som folketingsmedlem end som statsminister – godt kunne sætte en række spørgsmålstegn ved berettigelsen af at have en forespørgselsdebat om, hvad folketingsmedlemmer siger og mener og gør, så har det faktisk været en temmelig god, principiel, til tider underholdende debat. Så ud fra den betragtning er det sådan set udmærket, at vi har brugt nogle timer på dette principielle spørgsmål.

Kl. 13.40

Men i lyset af, hvad der er faldet af bemærkninger, kunne der godt være årsag til lige at repetere, hvad det var for et spørgsmål, jeg blev stillet, da jeg blev kaldt i Folketinget i den her sag. Det var: Hvad er regeringens holdning til udtalelser fremsat af folketingsmedlemmer osv.? Det er det, jeg er blevet spurgt om. Og det er det, jeg har svaret på.

Jeg vil godt repetere ordret, hvad jeg sagde i min besvarelse, nemlig at jeg er meget uenig med dem, der sammenligner muslimske kvinders tørklæder med nazisymboler eller med kommunistiske symboler. Jeg bryder mig bestemt ikke om den sammenligning. Nazisymboler er et symbol på en af de mest totalitære og grusomme ideologier, som verden har kendt. På tilsvarende måde er kommunistiske symboler symboler på totalitære ideologier og regimer,